

Література.

1. Лакер А. Д. Стратегическое рыночное управление. Бизнес-стратегии для успешного менеджмента / Лакер А. Д.; пер. с англ.; под ред. Ю.Н. Каптуревского. - СПб.: Питер, 2002. - 544 с.
2. Ансофф И. Стратегическое управление / Ансофф И.; сокр.пер. с англ.; науч.ред. и авт. предисл. Л.И. Евенко. – М.: Экономика, 1989. – 519 с.
3. Ансофф И., Новая корпоративная стратегия / Ансофф И.; пер с англ., гл. ред. В.Усманов. - СПб: ПитерКом, 1999. – 416 с.
4. Белошапка В.А. Стратегическое управление: принципы и международная практика / Белошапка В.А., Загорий Г.В. – К.: Абсолют-В, 1998. – 352 с.
5. Василенко В.О. Стратегічне управління: [навч. посібник] / Василенко В.О., Ткаченко Т.І. - К.: ЦУЛ, 2003. – 396 с.
6. Люкшинов А. Н. Стратегический менеджмент: Учебное пособие для вузов. – М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2000. – 375 с
7. Минцберг Г., Куинн Дж. Б., Гошал С. Стратегический процессе / Пер. с англ. под ред. Ю. Н. Каптуревского.- СПб.: Питер, 2001. – 688 с., С. 33
8. Фролова В.Ю. Стратегічний підхід в управлінні конкурентоспроможністю підприємства [Електронний ресурс] / В.Ю. Фролова. – Режим доступу: <http://ea.dgtu.donetsk.ua:8080/jspui/bitstream>

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ВИРОБНИЦТВА ПШЕНИЦІ

ГОЖА О.М., МАГІСТРАНТ*,

**ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА**

Найважливішим чинником для підвищення рівня конкурентоспроможності, економічної, соціальної і екологічної безпеки є питання якості. Якість – комплексне поняття, що характеризує ефективність всіх сторін діяльності: розробка стратегії, організація виробництва, маркетинг та ін.

Якість продукції на сучасному етапі — це поняття, яке характеризує параметричні, споживчі, технологічні, експлуатаційні,

---

* Науковий керівник – Дудник О.В., ст. викладач

дизайнерські властивості виробу, надійність і довговічність. Як економічна категорія, якість, відбиває сукупність властивостей продукції, що зумовлюють міру її придатності задовольняти потреби людини.

Опрацювання літератури, що присвячена проблемі управління якістю продукції, дозволило визначити якість продукції як процес, що включає виявлення характеру та обсягу потреб у продукції, оцінку фактичного рівня її якості, розробку, вибір і реалізацію заходів щодо забезпечення запланованого рівня якості продукції.

Як будь-який процес управління, управління якістю здійснюється шляхом реалізації управлінських функцій. Особливе значення, для побудови концепції управління якістю, має процесний підхід до управління як один з підходів, що розглядаються в теорії менеджменту. Такий підхід дозволяє організувати і представити управління якістю як безперервний ланцюг логічно взаємопов'язаних функцій, що впливають на виробництво з метою забезпечення якості. На рівень якості, а й відповідно, конкурентоспроможності зернової продукції впливає багато різнопланових чинників. За змістом і спрямуванням їх можна об'єднати у чотири взаємозв'язані групи: технічні, організаційні, економічні та соціальні [5, с. 12]. З-поміж технічних чинників підвищення якості зернової продукції визначальне місце належить постійному вдосконаленню проектування, техніко-технологічної бази підприємства, дотримання вимог технології [4, с. 61]. Насамперед, йдеться про те що якість формується в продовж усього процесу виробництва. Так, на стадії вирощування продовольчого зерна пшениці рекомендують включати такі заходи: обов'язкове протруєння насінневого матеріалу; сівба по кращих попередниках: чорний пар, горох, бобові трави; внесення достатньої кількості мінеральних добрив та підживлення рослин азотом; хімічний захист посівів, в першу чергу від клопа-черепашки; збирання врожаю у разі досягнення зерном фази повної стиглості, проведення збирання у тислі строки.

На стадіях обробки і зберігання техніко-технологічний регламент включає: швидкий вхідний контроль показників якості зерна та залежно від цього вибір оптимальних режимів обробки; у разі надходження дефектного зерна його окреме розміщення і індивідуальна обробка; сепарування в режимі пофракційного сортування, у тому числі за ознакою питомої маси; сушіння в режимі індивідуальної сортової теплостійкості, властивості певній культурі; зберігання в режимі регулярного вентиляювання – охолодження [3].

Особливе значення у формуванні якості і збереженні зерна мають режими його сепарування, сушіння і зберігання. На цих операціях виділяють основне зерно, доводять його до безпечного стійкого стану та забезпечують якість. Сепарування, як найбільш застосовуваний прийом первинної обробки зернової маси, виконується з метою виокремлення від основного зерна різних домішок. Проте в досліджах сепарування вивчали не тільки в режимі очищення, а й сортування на фракції [1].

Проблеми і можливості удосконалення систем управління якістю зерна актуалізуються в умовах євроінтеграційного розвитку України. Проте, дану проблему необхідно вирішувати не лише на мікро- та мезорівнях, але й обов'язково на макрорівні. З боку виробників зерна основними проблемами є брак обігових коштів, низька якість насінневого матеріалу та використання насіння низьковрожайних сортів, невідповідність матеріально-технічної бази сучасним вимогам ринку, наявність на ринку великої кількості комерційних структур, які позбавляють безпосередніх виробників зерна частини їх прибутку, слабо розвинена інфраструктура ринку, неможливість самостійно здійснювати сільськогосподарським підприємствам експорт зерна через монополізацію каналів збуту тощо. З боку держави найгостріше відчувається невідповідність вітчизняного законодавства у сфері стандартизації з міжнародними нормами та принципами, несправедлива ціна та недієвий механізм інтервенційних цін на зерно, низький рівень якості дорадчих послуг.

Таким чином, впровадження ефективної системи управління якістю виробництва продукції на всіх його етапах забезпечить високий рівень реалізації біологічного потенціалу рослин та післязбиральної обробки продукції. Це дасть змогу повною мірою використати потенціал підприємства і підвищити конкурентоспроможність.

Література.

1. Ізотова З.А. Управління якістю зерна в сільськогосподарських підприємствах: автореф. дис. канд. екон. наук: 08.00.04 / З. А. Ізотова. – Харків, 2013. – 20 с.
2. Кириченко Л.С. Основи стандартизації, метрології та управління якістю: навч. посібник / Л. С. Кириченко, Н. В. Мережко. – К.: КНТЕУ, 2001. – 22 с.
3. Кирпа М. Післязбиральна обробка зерна пшениці та методи підвищення його якості [Електронний ресурс] / М.Я. Кирпа, Н.О. Пащенко // Режим доступу:

<http://base.dnsgb.com.ua/files/journal/Visnyk-Ddau/Visnyk-Ddau2009-1/Ecology/Ddau2009-1-Ekologiya-Kyrya.pdf>

4. Мазнев Г.Є. Планування фінансового забезпечення інноваційних агротехнологій в умовах різного фінансового стану підприємств / Г.Є.Мазнев, О.В. Дудник // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства: економічні науки. – Х.: ХНТУСГ, 2015. – Вип. 161: Економічні науки. – С. 60-73.

5. Скуртол С. Д. Управління якістю продукції молокопереробних підприємств: автореф. дис... к.е.н: 08.00.04 / С.Д. Скуртол; Держ. агрокол. ун-т України. – Житомир, 2007. – 20 с.

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ АГРОПРОМИСЛОВИМ ВИРОБНИЦТВОМ

ГОЖА О.М., МАГІСТРАНТ*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА

На даний час, система управління аграрною економікою зазнає структурно-функціональні видозміни в напрямі збалансування векторів централізації-децентралізації. Проте дані процеси носять несистемний характер і можливі переваги використання сильних сторін секторів бізнесу і громадського управління, як підприємницький людський і матеріально-фінансовий капітал, не знаходять використання в повній мірі. Разом з тим, розширення предметних сфер і необхідна логічна завершеність застосування принципу співуправління в агропромисловому виробництві набуває все більшої актуальності в силу підвищення конкурентності середовища на ринку сільськогосподарської продукції та продовольства [5].

Імплементація принципу співуправління залежить від сформованих різного роду передумов. До таких умов відносяться риси менталітету нації, схильність до участі у спільних діях, кооперації, самоорганізації і сприйняття ролі і ступеня впливу держави на суспільно-економічне життя.

Досить важливим чинником є політичний, а саме: стабільність, передбачуваність політико-економічних рішень і послідовність у їх

---

* Науковий керівник – Дудник О.В., ст. викладач